

РЕШЕНИЕ

№ 14145

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **956** по описа за **2026** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на К. С. Т. чрез процесуалния му представител адв. Л. П., срещу Решение № 76 от 08.01.2026г. постановено по анхд № 17306/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9 състав. С обжалваното решение е потвърден Електронен фиш Серия К, № 9679121, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП вр. с чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (сто) лв.

В касационната жалба са изложени аргументи за неправилност и немотивираност на решението на СРС, като постановено при нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. С жалбата се твърди, че съдът не е изпълнил задължението си да извърши цялостен съдебен контрол като не е анализирал доказателствената съвкупност. Оспорват се изводите относно установено авторство на деянието и наличие на доказателства, установяващи квалифициращия елемент "повторност". В тази връзка се изтъква, че съдебният състав не е обосновал приложението на квалифициращия признак като не е анализирал наличието или липсата на идентичност между процесния акт и предходно издаден такъв, с който е потивирана съставомерността за повторност. Според жалбоподателя липсват и мотиви относно приложимостта на чл. 28 ЗАНН. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърдения с него електронен фиш.

В проведеното съдебно касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от процесуалния му представител, с което заявява, че не възразяват делото да бъде разгледано в тяхно отсъствие. По същество на спора поддържа жалбата и претендира разноска. Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи не участва със своя представител в съдебното заседание пред настоящата инстанция. По делото са представени писмени бележки, с мотиви за правилност и законосъобразност на решението на районния съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю. изразява становище за основателност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства, съобразявайки становищата на страните, наведените касационни основания, съобразно правомощията по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу неблагоприятен за нея акт, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е основателна.

От фактическа страна районният съд е установил, че към 29.04.2023г. жалбоподателят К. С. Т. бил правоспособен водач на МПС - категория „В“

С влязъл в сила на 06.03.2024г., поради необжалването му по съдебен път и след изтичането на законовия 14 (четирнадесет дневен срок по ЗАНН от връчването му на 18.02.2024г., Електронен фиш серия К № 4804052 от 03.05.2021г. на ОДМВР - П., същият бил санкциониран за административно нарушение по чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП с административно наказание „парична глоба“ в размер на 50.00 лева.

На 06.09.2024г. в 09:47 часа К. С. Т. управлявайки собственият си лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] се движел в [населено място] по [улица] до номер 200, с посока на движение от [улица] към „Околовръстен път“ при законово ограничение от 50.00 км/ч в населено място, въведено с пътен знак В-26 (съгласно справките и транспортната схема на Столична община от 17.12.2025г. - на лист 32-33 от СП), със скорост на движение от 81.0 км/ч или при привишение от 31.00 км/ч над допустимото и след приспадане на 3% толеранс в полза на водача. Нарушението е било заснето с АТСС “МД 1195“ - мобилна система за видеоконтрол, проверена на 21.03.2024г., съгласно протокол № 037-СГ-ИСИС/21.03.2024г., и считаща се за валидна до 13.06.2027г. на основание чл.30, ал.5 от Закона за измерванията. За установеното деяние е била изготвена снимка по клип от използваното техническо заснемащо устройство. Бил попълнен надлежен протокол за използването на 06.09.2024г. - АТСС с рег. № 4332p-70790/09.09.2024г.

За горното на К. С. Т. бил съставен процесният електронен фиш Серия К, № 9679121, с който за извършено в условията на повторност нарушение на чл.21, ал. 2 във връзка с член 21, ал.1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал.4 във вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т. 4 от ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (сто) лв.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на обжалвания фиш. В мотивите на решението е посочено, че ЕФ съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, вкл. мястото на извършване на нарушението е описано ясно, с необходимата степен на точност. Съдържа се извод, че нарушението е заснето със система за контрол на скоростта, която отговаря на изискването на ЗДвП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установен факта на извършване, с

визирания автомобил, на вмененото с ЕФ нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, доколкото към датата на установяването му в процесния участък е имало поставен пътен знак В-26, въвеждащ ограничение на скоростта от 50 км/ч. Според СРС, обстоятелствата в ЕФ са описани по начин, позволяващ на наказаното лице да разбере кои са фактите, които му се вменяват във вина, включително и наличието на по - рано издаден и влязъл в сила електронен фиш, който обуславя процесно извършеното като повторно, по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. В тази връзка по отношение административното наказване, съдът е счел, че законосъобразно е приложена административнонаказателната разпоредба на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, предвиждаща наказване за повторно извършено нарушение по чл. 182, ал. 2 от ЗДвП, като е направена и необходимата привръзка със съответната хипотеза от посочения основен състав на нарушението, а именно с тази на чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Несъстоятелни са възраженията и затова, че въззивният съд е презюмирал авторството на деянието. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. А според, ал. 2 на чл. 188 от ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

Анализът на тези разпоредби сочи, че същите уреждат субектите на административното наказване по този закон, доколкото са възможни, а и често срещани случаите, в които собственикът, респ. законният представител на ЮЛ - собственик и този, който управлява МПС са две различни лица. Законът предвижда с оборима презумпция, че отговорност носи собственикът, съответно законният представител на ЮЛ - собственик на превозното средство, доколкото не е установено, че конкретното нарушение е извършено от друго лице. В този смисъл е предвидил именно собственикът - физическото лице, респ. законният представител на юридическото лице - собственик, да може да се освободи от административна отговорност, когато не е извършил лично установеното административно нарушение като посочи, чрез попълване на декларация, лицето, което е управлявало превозното средство в момента на нарушението.

Съгласно чл. 189, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП, в 14-дневен срок от получаването на електронния фиш собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.

Въззивният съд правилно е тълкувал сочените разпоредби и като е установил, че жалбоподателят не е сторил необходимото, за да обори законовата презумпция, правилно е приел, че именно той е осъществил деянието.

Противно на твърденията в касационната жалба, Въззивният съд ясно е мотивирал и преценката си, че деянието е извършено в условията на повторност, като е посочил доказателствата, на които тя се основава. Настоящият съдебен състав обаче констатира, че с последните изменения с ЗДвП /обн. ДВ, бр. 64 от 5.08.2025 г., в сила от 7.09.2025 г. / е отпаднала наказуемостта за повторни нарушения по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, предвидена в разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП към датата на извършване на нарушението. В действащата редакция на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП наказание за повторно нарушение е предвидено единствено за деяния по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2,

т. 6, ал. 3, т. 6. При това положение несъмнено в случая е налице по - благоприятен закон за деца, който следва да бъде приложен съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. В конкретния случай, доколкото извършването на процесното нарушение е безспорно установено, касационният състав приема, че са налице предпоставки за преквалифициране на установеното нарушение, което обаче не е в правомощията на касационната инстанция.

В съответствие с приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на Върховния административен съд по т.д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В мотивите на цитираното тълкувателно решение, ОСС, I и II колегия, е изразило становище, че това е така, тъй като подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от административнонаказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административнонаказващия орган или за първи път от районния съд. С такова правомощие разполага въззивната инстанция по аргумент от същото тълкувателно решение (т. 1), а и според вече изричната уредба в ЗАНН – чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН.

Предвид така изложеното, съдът приема, че като е потвърдил оспорения пред него електронен фиш и не е упражнил правомощието си по чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 от ЗАНН при наличието на основания за това, районният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което обуславя отмяната на обжалваното решение като неправилно и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

При новото разглеждане на делото районният съд следва да извърши нова преценка за приложимия материален закон, като даде правилната правна квалификация на нарушението и определи съответстващата санкционна разпоредба.

Относно претенциите на страните за разноски, в т.ч. и за настоящата инстанция, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, следва да се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-и касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 76 от 08.01.2026г. постановено по анхд № 17306/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9 състав .

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.